

Drakobijec

Nestávalo sa to často, ale Gornovi sa triaslo celé telo. Ledva sa držal na nohách. Horko ťažko videl, čo je pred ním, všetko bolo rozmazané. Vedel však, že už je blízko. Cítil to. Ostal sám a je to na ňom, teraz to už nemôže vzdať. Pred ním sa pomaly rozostupovala hmľa a z nej sa vynárali telá jašteranov. Ale ich chovanie bolo mimoriadne zvláštne. Pred drakobijcom sa rozostupovali, niektorí dokonca uskakovali. Iní len stáli ako kamenné stĺpy a pozorovali ho tmavými očami. Svalnatý a ozbrojený černochoz vzbudzoval rešpekt u mnohých ľudí, nato si už zvykol – ale u jašteranov? Gorn však len ďalej kráčal. Sem tam sa potkol, ale hneď vstal a pokračoval. Nezastavoval sa. Bol blízko...

Neprešiel ani pár metrov, keď zbadal to po čo prišiel. Stál tam, uprostred ruín nejakého hradu. Drak. Červený! Jeho koža sa aj na slabom mesačnom svetle leskla, Gorn zreteľne videl veľké šupiny. Unavený drakobijec zabudol na všetko ostatné. Vypál sily, pevne zovrel svoju sekeru a rozbehol sa priamo oproti nemu. Cítil sa slabo, ale potlačil bolesť a sekol. Zásah! Ale sekera sa len odrazila a Gorn sa prevalil na zem. Pozviechal sily, vzal zo zeme sekeru a uskočil. Otočka, rozbehnúť sa a seknúť. Jeho mozog nevnímal bolesť, myslel len na jediné. Zato nohy ho neposlúchali. Drak švihol chvostom a ináč presný Gorn trafil kamennú stenu. V tom si vedľa seba všimol útes. Zdvihol sa, schmatol sekeru a z celej sily zaťal. Zásah! Oceľ sa zaryla hlboko do tvrdej kože. Drak sa otočil a odhodil Gorna do tmy. Prišiel o zbraň. Drakovi snád' sekera nič nespravila, zdvihol sa a vychrlil priamo oproti Gornovi kúdol ohňa. V poslednej chvíli sa uhol, ale v tmavých ruinách sa zas potkol a spadol. Nad ním visel na stene starý hrdzavý meč. V danej chvíli bolo všetko dobré, sňal ho a vyrútil sa priamo oproti drakovi. Uskočiť, vyhnúť sa chvostu, zovrieť zbraň a ťať! Gorn inštinktívne predvádzal natrénované pohyby. Ale proti tvrdej koži mu hrdzavý meč nestačil. Drak vzlietol a Gorn sa rozbehol do tieňa ruín. Ale veľký plaz sa otočil a namieril si to rovno na Gorna. Drakobijec zo seba vydal posledné sily, pevne zovrel meč a z celej sily sa rozmáchol. Spadol. A naňho drevené trámy.

Prebudil sa s obrovskou bolesťou hlavy. Tvár mal plnú trávy, na čele mal zaschnutú krv, v dlaniach mal drevené triesky. V hlave mu hučalo. Cítil sa, akoby snád' vyhulil všetky Lesterove zásoby trávy. Horko ťažko vstal. Sekera nikde. Pár metrov od neho akurát ležal starý hrdzavý meč... Rozhliadol sa po okolí. Tento les predsa poznal. A nebol vôbec ďaleko od mestskej brány... Ale ako sa sem dostal? Čo sa stalo? A hlavne – kde má sekeru?!

Ruiny. Aké ruiny? Snažil sa matne spomenúť, čo sa stalo. Niečo veľké. Súboj. S čím? S čím to bojoval? Kde?

Ale, hlavné bolo, že vedel kde je. Keďže mesto bolo neďaleko, vybral sa tam. Cítil sa slabý a vyčerpaný, nohy prepletal jednu cez druhú. Strážne pri bráne ho hneď spoznali.

„Ale, koho to sem čerti nesú?! Normálne sem takých otrhancov ako ty nepúšťame, ale máš šťastie. Lares Ťa hľadá. Máš ísť hneď za ním!“

Lares? Áno, Lares. Lares, Kardiff a... pivo. V hlave zachytil ďalšie spomienky. Ale, ako sa dostal z Kardiffovej krčmy do tajomných ruín a potom zas do Khorinisu? Odkiaľ sa vzal... drak?

Lares býval tradične v prístave, šiel rovno tam. Ale niečo tu nesesedelo. V inak „prázdnom“ prístave bolo nezvykle veľa domobrancov. To, čo zbadal ináč pokojnému Gornovi vyrazilo dych. V prístave to vyzeralo, akoby sa tu prehnalo tornádo. Rybárske siete boli potrhane. V okolí boli porozhadzované kusy dreva. Spúšť završoval zničený žeriav. A v ňom zabodnutá... gornova dvojsečná sekera!

„Hej, Gorn, žiješ? Už som Ťa chcel dať hľadať!“ za ním sa ozval povedomý hlas. „Ty si tomu ale dal! Máš šťastie, že sa mi podoarilo s Androm dohodnúť, už tak máme prúser...“

„Čo... Čo sa tu u Adanosa stalo?“ dostal zo seba prekvapený Gorn.

„Nuž, to by si mal vysvetliť skôr ty nám... Trošku si to prehnal s tým novým kláštorným vínom... A to čo nasledovalo, tak to nepochopil nik z nás. Ale všetci sa Ťa báli zastaviť. Nutno uznať, že oháňať sekerou sa skutočne vieš...“ zasmial sa Lares.

To už došiel aj starý krčmár Kardiff. „Eeej, kurva... Vravel som ti, že to nemáš preháňať. Ale nie, ty si vyslopal celú flašu. A nie jednu. Kto vie čo do toho tí mágovia dávajú, výťažok z trávy alebo čo, toto nové víno je nejaké zvláštne.“

Lares zatrepal v ruke flašou so zeleným obsahom na dne. „Radšej sa ho zbav, kým neohroziš celý Khorinis.“ Zasmial sa. „Máš šťastie, že takýto dobrý bojovník je tu len jeden, inčá by toho z mesta veľa neostalo.“

„Aaale, čo to... Čo to má znamenať?“ vykoktal zo seba Gorn.

„Obrazne povedané – našiel si džina vo flaši.“